

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania A. N.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.  
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2015 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 2219/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie adwokatowi M. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie wyrokiem z dnia 3 czerwca 2014 r. oddalił apelację wniesioną przez A. N. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 13 czerwca 2013 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 20 lutego 2012 r. odmawiającej przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ubezpieczony A.N. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 286 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c.; art. 224 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. i *a contrario* art. 236 k.p.c.; art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 227 k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c.; art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c.

W opinii wnoszącego skargę, w świetle wyżej przedstawionych zarzutów niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jego zdaniem, naruszenie powołanych wyżej przepisów jest oczywiste i stwierdzenie tego faktu nie wymaga zaawansowanych analiz, czy przeprowadzenia skomplikowanej wykładni.

Przepisy te, w znacznej części dotyczące postępowania dowodowego, doprowadziły do ustalenia przez sądy obu instancji oczywiście błędnego stanu faktycznego. W świetle treści uzupełniającej opinii biegłego, złożonych do niej zarzutów oraz przedłożonej przetranskrybowanej dokumentacji medycznej i wyniku badania USG pozbawione podstaw było przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że stan zdrowia - stan stawu kolanowego odwołującego się - został ustalony w sposób kompletny i obiektywny. W miejsce przyjmowania odgórnego założenia, że brak jest podstaw do ustalenia choćby częściowej niezdolności do pracy, sądy obu instancji winny zarządzić uzupełnienie postępowania dowodowego w celu precyzyjnego ustalenia stanu stawu kolanowego A. N., aby móc prawidłowo zastosować przepis art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W konsekwencji stwierdzić należy, że orzeczenie Sądu Apelacyjnego, oparte na oczywiście błędnych ustaleniach faktycznych, obarczone jest wadliwością. Ustalenie, że odwołujący się nie jest nawet częściowo niezdolny do pracy, poczyniono w oparciu o niejasną i niepełną opinię biegłego, która wymagała uzupełnienia i doprowadziło to do przedwczesnego stwierdzenia, że odwołujący się nie spełnia przesłanek otrzymania renty określonych w art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wobec tego przepis ten nie został zastosowany i odwołanie odwołującego się od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego, a następnie apelacja od wyroku Sądu Okręgowego zostały niesłusznie oddalone.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada również przypomnieć, że skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286).

Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Wbrew twierdzeniom skarżącego, jego skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona w wyżej określonym rozumieniu.

Sformułowanie przez skarżącego wyłącznie zarzutów procesowych (w tym odnoszących się do sposobu prowadzenia postępowania dowodowego) uniemożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny kasacyjnej w zakresie tego, czy w postępowaniu odwoławczym rzeczywiście wystąpiły braki o tak znacznym ciężarze gatunkowym, który rodziłby konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Skoro skarżący nie zarzucił w skardze obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania Sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy oczywiste naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych przez odwołującego się w podstawie kasacyjnej i we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nawet gdyby faktycznie nastąpiło, mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy, czego wymaga przepis art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Z tej przyczyny przedstawione przez skarżącego okoliczności nie usprawiedliwiają wniosku o rozpoznanie skargi kasacyjnej opartego na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Samo niezadowolenie strony z rozstrzygnięcia zawartego w orzeczeniu Sądu drugiej instancji nie mieści się w katalogu objętym regulacją art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i dlatego

nie jest wystarczającym argumentem przemawiającym za potrzebą rozpoznania skargi kasacyjnej. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można mówić zwłaszcza wtedy, gdy skarżący dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ogranicza się wyłącznie - co ma miejsce w rozpoznawanej sprawie - do przytoczenia zarzutów w zakresie obrazu przepisów postępowania i pomija jednocześnie przepisy prawa materialnego, których naruszenia miałyby się ewentualnie dopuścić sąd. Skarga ogranicza się w zasadzie do kontestacji sposobu dokonywania ustaleń przez Sąd drugiej instancji, natomiast całkowicie umyka w niej to, co jest istotne, czyli wpływ tych naruszeń na ustalenie kwestii niezdolności skarżącego do pracy.

Końcowo należy także podkreślić, że skarżący w istocie kwestionuje dokonane przez Sąd drugiej instancji ustalenia faktów i ocenę dowodów. Tymczasem, podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.), co oznacza, że w przypadku poddania tej skargi merytorycznemu rozpoznaniu Sąd Najwyższy nie mógłby uwzględnić zarzutów dotyczących błędnych ustaleń faktycznych i nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, gdyż w tym zakresie byłby związany ustaleniami faktycznym stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.